

Voorkennis

Samenvatting: Joanna en Tom brengen een bezoek aan Voorkennis BV, een bedrijf dat ouders met een kinderwens op basis van grondig genetisch onderzoek een voorproefje geeft van het kind dat ze hopen te gaan krijgen en dat ze in staat stelt om op basis daarvan een keuze te maken uit de vele mogelijke genetische combinaties. Ze ontmoeten Anna, een meisje van twaalf dat perfect lijkt te voldoen aan al hun wensen. Maar als Anna, die aanvankelijk denkt in aanmerking te komen voor adoptie, er achter komt hoe het echt zit, draait ze door en doet ze alles om wraak te nemen.

1

Ik hield de deur voor Joanna open en ze liep langs me heen het gebouw binnen. Ik kon voelen dat ze gespannen was maar dat was begrijpelijk; dat was ik zelf ook. We waren inmiddels bekend met de ronde ontvangsthal. Dit was ons derde bezoek aan deze vestiging van Voorkennis BV. De receptie, zo wist ik inmiddels, was links van ons, de wachtruimte rechts. Rechtdoor was een branddeur, geflankeerd door twee geüniformeerde bewakers. Het was een beetje overdreven als je het mij vraagt.

Ons laatste bezoek hier was alweer een week geleden, maar we hadden het er de hele week over gehad en de beslissing, die we pas eergisteren hadden genomen, was een moeilijke geweest. Daarna had ik wel even behoefte gehad aan een pauze, maar Joanna stond erop dat we dit nu afmaakten. Dus daar waren we weer.

Net als de vorige keren meldden we ons eerst bij de receptie, waar een overdreven vriendelijke vrouw ons naar de wachtruimte wees. Lucy, onze case manager, zou ons daar ophalen.

We moesten tien minuten wachten maar dat was niet zo erg; de stoelen waren comfortabel en op een tafel lagen precies die tijdschriften die wij graag

lezen. Ze waren er ongetwijfeld speciaal voor ons neergelegd. Joanna was met haar hoofd ergens anders, maar het was mij niet ontgaan dat dit een veel commerciëlere bedoening was dan je uit de reclamefolders op kon maken.

Toen Lucy ons kwam ophalen gaf ze eerst Joanna een innige omhelzing. Daarna hield ze haar op armlengte en vroeg indringend: "Hoe gaat het?"

Joanna reageerde met een knik en zonder verder op antwoord te wachten richtte Lucy zich tot mij. Ik moest het doen met een hand. "Ik hoop echt dat het dit keer goed uitpakt, Tom."

"We zullen wel zien," antwoordde ik kortaf. Wat kon ik er verder over zeggen?

Lucy richtte zich weer tot Joanna en zei: "We hebben de camerabeelden van vorige keer zorgvuldig bestudeerd en hebben ook nog een keer gekeken naar de vragenlijst die jullie ingevuld hebben. We zijn er van overtuigd dat we dit keer goed zitten."

De spanning op Joanna's gezicht was nu moeilijk te missen. Lucy probeerde ons op ons gemak te stellen: "Wees gerust, we hebben nog nooit meer dan drie keer hoeven proberen een match te vinden. Ik hoop van harte dat dit de laatste keer is dat we jullie dit moeten aandoen."

"Ik ook," fluisterde Joanna.

"O, Joanna," riep Lucy uit toen ze Joanna een traan weg zag vegen. Ze gaf haar nogmaals een knuffel en zei: "Het komt wel goed. Ben je er klaar voor?" Ze klonk betrokken, maar een stem in mijn hoofd zei dat ze gewoon snel klaar wilde zijn, voordat de volgende klanten kwamen. We volgden haar door de stalen branddeur, die ze opende met haar badge.

De 'kinderkamer', zoals ze het bij Voorkennis noemden, was nog leeg toen wij binnen kwamen. De kamer was ingericht als huiskamer, met een comfortabele bank, een speelhoek en zelfs een open haard. We gingen zitten en Lucy legde ons nog een keer de procedure uit, alsof we die niet al twee keer hadden gehoord. Het was net zoiets als luisteren naar de veiligheidsbriefing in een vliegtuig.

Daarna liet Lucy ons alleen en we wachtten geduldig op wat ging komen. Joanna greep mijn hand en hield die stevig vast, maar verder verried niets meer hoe zenuwachtig ze was.

2

De deur ging eindelijk open en we hielden allebei onze adem in. Een meisje van een jaar of twaalf kwam binnen; ze was iets ouder dan de vorige twee. Net als de vorige keren viel het me op hoe echt ze leek. Als ik niet beter had geweten had ik met gemak geloofd dat ze inderdaad een kind van twaalf was. Ik meende Joanna in haar te herkennen.

"Hallo," zei ze. "Ik ben zo blij jullie te ontmoeten. Mag ik jullie Pap en Mam noemen? Mijn naam is Anna."

Ik had mijn hand uitgestoken, maar ze gaf ons allebei een enthousiaste knuffel. Ik knuffelde haar automatisch terug, hoewel ze me had verrast met de naam. Kennelijk zag ze dat op mijn gezicht, want ze zei snel: "Zo wilden jullie me noemen, toch?"

We hadden het inderdaad over die naam gehad, maar ik kon me niet

herinneren dat we dat iemand verteld hadden, behalve misschien Lucy. Maar ze had die informatie niet mogen delen met wie dan ook.

"Ze hebben mij verteld dat we maar een uur hebben. Wat willen jullie doen?"

Eerlijk gezegd voldeed ze beter aan het ideaalbeeld dat Joanna en ik voor ogen hadden dan de vorige twee meisjes. Ze was niet zo... perfect. Er zat een knipje in haar oor, net zoals bij Joanna, en ze had een vlekje op de zijkant van haar neus dat net iets te groot was voor een sproetje. Het zijn juist die kleine onvolmaaktheden die ik zo leuk vind aan Joanna en de mensen van Voorkennis hadden dit keer duidelijk hun best gedaan om dat ook in Anna naar voren te laten komen. 'Het meisje' bedoel ik. We horen haar niet bij een naam te noemen om te voorkomen dat we emotioneel teveel betrokken raken.

"Nou...," begon Joanna, ook al waren we geïnstrueerd geen vragen te beantwoorden, maar ze alleen zelf te stellen.

"Vertel eerst wat over jezelf," onderbrak ik Joanna. "Wat wil je later worden?"

Het meisje hoefde daar niet lang over na te denken: "Nou, dat weet ik nog niet zo goed. Ik denk dat ik iets creatiefs wil doen. Iets met dansen of acteren. Soms stel ik me voor dat ik op het podium sta en dat duizenden mensen voor me klappen terwijl ik een buiging maak. Maar vaak is er geen publiek en dans ik alleen maar voor mezelf en dat is ook prima." Ik weet dat Joanna dat graag wilde horen. Toen ze jong was had ze uitzicht gehad op een succesvolle carrière als balletdanseres. Maar toen ze haar kniebanden scheurde had ze die droom vaarwel moeten zeggen. Het gaat nu prima met haar, maar het ontging me niet dat ze gedachteloos haar knie masseerde. Ik denk niet dat ze het zelf doorhad.

"Maar ik weet niet of ik het talent heb om danseres of actrice te worden," ging het meisje verder. "Dus als dat niet werkt dan wil ik graag een docent of een wetenschapper worden. Een slim iemand. Dan wil ik iets bijdragen aan de samenleving of mijn kennis doorgeven aan een volgende generatie."

Dat was wat ik wilde horen. Of dit was de perfecte match, of, en dat leek

me waarschijnlijker, iemand had haar ingefluisterd wat ze moest zeggen.

"Ik wil graag onafhankelijk zijn. Ik wil gedreven worden door mijn eigen passie. Ik denk niet dat ik een verkoper zou kunnen zijn, of iets anders commercieels."

"Als je zo duidelijk weet wat je wilt, waar heb je ons dan nog voor nodig?" stelde ik haar op de proef.

"Omdat elke vrije geest een stabiele basis nodig heeft. Ik kan niet doen wat ik graag wil als ik jullie niet heb. Ik heb iemand nodig die me naar dansles rijdt zolang ik dat niet zelf kan. Ik heb iemand nodig die me vertelt dat het allemaal wel goed komt als ik mijn enkel geblesseerd heb. Ik heb iemand nodig die me 's nachts instopt." Het klonk allemaal net iets te volwassen, maar onze kindervens was zo sterk dat dat me niet zoveel kon schelen.

3

"Heb je zin in een spelletje?" vroeg Joanna na een kwartier praten.

Van onze vorige bezoeken wisten we dat naast de kinderkamer een grote overdekte speelplaats was. Ze hadden er allerlei klimtoestellen, glijbanen en mini-theaters. Er was een kinder-bowlingbaan, er waren botsautootjes en er was zelfs een mini-parcour voor laser-games. Het was publiekelijk toegankelijk om te zorgen dat er altijd een gezellige drukte was, maar het was er nooit zo druk dat je voor de attracties moest wachten.

"Ja, leuk!" riep het meisje uit met aanstekelijk enthousiasme. "Wat zullen we eerst doen?"

"Kom maar mee," zei Joanna en ze stak haar hand uit. Het was een onschuldig maar intiem gebaar dat me niet ontging. Joanna viel het niet op en eerlijk gezegd kon het me weinig schelen dat we daarmee een regel overtraden: het was zo vertederend om te zien hoe ze hand in hand liepen. Joanna opende de tussendeur met de badge die Lucy ons gegeven had en meteen kwam het geluid van spelende kinderen ons tegemoet.

Joanna en Anna speelden in elke attractie die ze konden vinden. Ik deed niet mee vanwege een gekneusde rib maar ik genoot meer dan genoeg van aan de zijkant staan en die twee zien genieten. Anna had inderdaad de motoriek van een danseres: ze combineerde soepelheid en sierlijke bewegingen met een kracht die je niet zou verwachten van zo'n klein lijfje als je vergat wat ze eigenlijk was. Ze hadden het samen uitstekend naar hun zin en slechts één keer trok Anna mij mee in plaats van Joanna. Ik moest mee in de botsautos en Joanna greep dat moment aan om even bij te komen.

Even lette ik niet op de pijn in mijn rib en genoot ik gewoon van Anna's nabijheid. Het was net als spelen met mijn nichtjes, maar veel intenser; Anna voelde echt aan als mijn eigen dochter. Toen ik vermoeid en draaierig de botsautos uit kwam was ik blij dat Joanna het weer overnam.

Het uur was voorbij voordat we het door hadden. Voordat we Anna de vragen hadden kunnen stellen die we voorbereid hadden kwam Lucy binnen om ons te attenderen op het feit dat onze tijd met Anna voorbij was. Ze liep voor ons uit naar de kinderkamer en zei tegen Anna dat ze terug moest gaan naar waar ze een uur eerder vandaan was gekomen. Het afscheid was nogal plotseling en toen Joanna aan Anna een afscheidsknuffel gaf zag ik dat ze allebei tranen in hun ogen hadden. Daarna kwam Anna naar mij toe, sloeg haar armen om me heen en fluisterde: "Hopelijk tot ziens... papa." Toen verliet ze zonder omkijken de kamer en liet ons alleen met Lucy. Die gebaarde ons te gaan zitten om het uur te evalueren.

4

"En? Wat denken jullie?" begon Lucy zodra ze ons wat te drinken voorgezet had - water voor Joanna en koffie voor mij. Joanna aarzelde voordat ze antwoord gaf: "Het was te kort. Ik had wel meer tijd met Anna door willen brengen."

"Dat je meer tijd met haar door had willen brengen is een goed teken, Joanna, maar volgens het contract krijgen jullie maar een uur persoonlijke tijd

met haar," zei Lucy streng. "Je mag die tijd invullen zoals je wilt, maar we moeten streng zijn over de tijd, anders zou iedereen een hele dag voor de selectieprocedure uittrekken en dan zouden de kosten flink toenemen."

"Ze bevat absoluut beter dan de vorige twee en ik kan me voorstellen dat we haar kiezen," vulde ik aan. "Maar ik heb ook het gevoel dat we haar nog een keer moeten zien voordat we een beslissing kunnen nemen."

"Ik weet dat het altijd moeilijk is om het los te laten. Laat het even rusten. Kijk in de tussentijd even naar deze tests."

Ze gaf ons een aantal vellen papier waar een hoop cijfers en grafieken op stonden. "Dit zijn de standaard tests die jullie eerder hebben gezien. Dit is de intelligentietest." Ze tikte op één van de papieren. "En dit zijn de persoonlijkheidstest en de beroepstest. De beroepstest liet precies zien wat we gehoopt hadden: een gezonde mix van ambitie en realiteitszin. De test komt bijna exact overeen met de vragenlijst die jullie aan het begin van deze procedure hebben ingevuld. Volgens de intelligentietest is ze bijzonder intelligent. In de uiteindelijke versie moeten we dat misschien iets naar beneden bijstellen - we willen niet dat ze door haar leeftijdsgenoten buitengesloten wordt omdat ze te slim is."

Het viel me op dat ze al impliciet had aangenomen dat we Anna zouden uitkiezen, maar ik ben er niet over begonnen want ik denk dat ze gelijk had.

"Dit is de persoonlijkheidstest en die geeft aan dat ze een licht instabiele persoonlijkheid heeft. Ik moet jullie er op wijzen dat deze tests weliswaar heel nauwkeurig zijn, maar dat ze een kleine foutmarge hebben en dus niet altijd de waarheid in pacht hebben. We hebben het meisje voor de zekerheid zorgvuldig geobserveerd, en hebben niets gezien dat wijst op een instabiele persoonlijkheid.

"Ik wil haar nog een keer zien!" riep Joanna plotseling uit.

"Dat begrijp ik, Joanna," probeerde Lucy geduldig uit te leggen. "...maar volgens de regels...."

"Kan me niets schelen," onderbrak Joanna haar. "Ik kan geen beslissing nemen zonder haar nog een keer te zien."

"Joanna, echt, ik snap hoe je je voelt," probeerde Lucy nogmaals. "Maar..."

"...volgens de regels mag het niet, ik weet het. Maar volgens ons contract hebben we vijf kansen. Als je ons haar niet nog eens laat zien komen we gewoon volgende keer terug met precies dezelfde wensen en zijn jullie je record van drie pogingen kwijt." Ze keek Lucy aan met een opstandige blik en ik geloof dat ik haar nog nooit zo vastberaden heb gezien.

Lucy was even stil en ging overduidelijk in gedachten haar mogelijkheden na. "Je begrijpt het niet," probeerde ze. "De kinderkamer is zometeen geboekt voor een ander stel en we kunnen niet zomaar..." Maar halverwege die zin gaf ze haar verzet op omdat ze besepte dat ze Joanna toch niet zou kunnen overtuigen en ze vervolgde: "Luister, ik ga met mijn manager overleggen en ik ga kijken wat ik voor jullie kan doen." Ze schoof haar stoel achteruit, stond op en liet ons alleen in de kamer.

Toen ze weg was legde Joanna haar hand op mijn arm. "Je bent het er mee eens toch? Ik bedoel... ik vind gewoon..."

"Ik ben het er mee eens, schat," verzekerde ik haar. "Zelfs als we hier wat extra voor moeten betalen kunnen we deze kans niet laten schieten. Ik voelde ook meteen een band met Anna, maar ik ben het met je eens dat we haar te weinig gesproken hebben om de beslissing te nemen."

Na ongeveer tien minuten kwam Lucy terug en hoewel ze haar gezicht professioneel neutraal hield hadden we meteen het gevoel dat ze goed nieuws kwam brengen.

"Oké, ik heb mijn manager kunnen overtuigen jullie nog een uur te geven, maar jullie zullen een andere ruimte moeten gebruiken, die geen doorgang heeft naar de speelkamer en waar jullie dus alleen kunnen praten."

"Dat is geen probleem," zei Joanna. "We hebben genoeg gespeeld."

"Mooi, en tenslotte moet ik jullie er op wijzen dat er in die kamer geen opnameapparatuur is en dat we jullie gesprekken dus niet kunnen analyseren."

"Ook dat maakt niet uit. Ik denk dat zei het is. Ik wil het alleen zeker

weten.”

5

De nieuwe kamer was dichtbij waar de kinderen werden 'gemaakt'. Anna zat al klaar toen we binnen kwamen. Dat dit een geïmproviseerde kamer was bleek wel uit de indeling; de inrichting was die van een vergaderruimte. We gingen bij Anna in de buurt zitten maar zorgden ervoor niet direct naast haar plaats te nemen. Hoewel Joanna al een beslissing genomen leek te hebben was het verstandig om niet meteen die indruk te wekken.

Anna wachtte totdat Lucy hen alleen gelaten had en zei: "Dank jullie wel dat je mij nog een keer willen zien. Betekent dat dat jullie mij gaan kiezen?"

Weer kreeg ik een ongemakkelijk gevoel; ze had niet mogen weten dat we daar waren om wat dan ook te kiezen. Dit keer moest ik er wat van zeggen.

"Wie heeft je verteld dat we hier zijn om iets te kiezen? Lucy?"

Het moet Lucy geweest zijn, in een poging te zorgen dat we geen vierde keer meer terug zouden komen. Zodra we hier klaar waren zou ik aan Joanna voorstellen een andere case-manager te nemen.

"Lucy heeft me niets verteld, ik heb het zelf uitgevogeld. Alle kinderen hier weten hoe het zit. Jullie zijn hier om me te adopteren."

Anna was inderdaad slimmer dan goed voor haar was. Ze zat veel dichter bij de waarheid dan we hadden gewild. Maar Joanna schudde haar hoofd.

"Nee, Anna. We zijn hier om vast te stellen of je geschikt zou zijn als ons kind. Maar op een manier die zoveel natuurlijker is dan adoptie: we willen dat jij een kind van onszelf wordt."

"Maar hoe ga je dat dan doen als het niet via adoptie is?"

"Anna, jij bent gemaakt om zo goed mogelijk te lijken op een kind dat daadwerkelijk een combinatie van onze genen is. En als we besluiten dat je ons kind wordt dan zal precies die combinatie van onze genen in mijn baarmoeder worden geïmplanteerd. Je zult bij ons opgroeien maar niet als adoptiekind maar

vanaf je geboorte. Is dat niet fantastisch? Al je jeugdherinneringen zullen bij ons zijn!"

Joanna bracht het leuk, maar dat had ze Anna niet moeten vertellen. Het meisje reageerde anders dan Joanna verwacht had: in plaats van vrolijk werd ze verdrietig toen ze zich realiseerde wat dat betekende.

"Maar wat gebeurt er dan met mij? Deze mij?"

Joanna had daar nog nooit over nagedacht.

"Uhm... Ik neem aan dat als je gaat slapen vanavond, je weer wakker wordt als onze baby."

Zelfs ik begreep dat dat heel erg naïef was. Ik had het er al eerder met Joanna over gehad, maar het leek niet tot haar door te dringen dat deze kinderen op zijn best gerecycled zouden worden. Ze waren alleen ten behoeve van ons gemaakt en als we eenmaal een beslissing hadden genomen zouden ze niet meer nodig zijn; alleen hun genetische code was relevant. Anna leek dat wel begrepen te hebben.

"Ben ik dan...nutteloos?" zei ze, en begon nog harder te huilen.

"Nee, schat," probeerde Joanna haar te troosten. "Je zult de rest van ons leven bij ons zijn!"

Ik denk dat ze zelf ook wel wist dat dat niet waar was. De baby die wij uiteindelijk zouden krijgen zou genetisch overeenkomen met Anna, maar zou niet per definitie haar persoonlijkheid hebben.

Anna legde haar hoofd op haar armen en begon hevig te snikken.

"Tom, kun je ons even alleen laten?" vroeg Joanna

Het was een vreemd verzoek, maar kennelijk wilde ze dit alleen oplossen. Mijn blaas was al een half uur aan het protesteren en ik maakte dankbaar gebruik van de gelegenheid om de kamer te verlaten en naar het toilet te gaan. Ik haastte me niet want ik wilde Joanna de tijd geven die ze nodig had.

Maar toen ik terug kwam was Joanna nergens te bekennen. Ik vroeg Anna waar ze was en die zei dat ze ook naar het toilet was. Haar huilbui was opgehouden, maar haar wangen waren nog steeds rood en de tranen waren nog

niet opgedroogd.

6

Ik ging tegenover Anna zitten, die wat ontspannener leek dan toen ik weg ging. Ik hield wijselijk mijn mond, want ik wist niet wat Joanna gezegd had en wilde het niet verpesten.

"Jij wist het, of niet?" zei Anna. De beschuldigende toon was niet te missen. "In tegenstelling tot die arme Joanna, die zichzelf maar voor de gek bleef houden. Wat was ik? De derde poging? Dat betekent dat twee onschuldige meisjes voor mij opgeofferd zijn, alleen maar om jullie het idee van controle te geven over hoe jullie kind er uit gaat zien." Haar toon werd steeds giftiger, maar ze had gelijk.

"Drie meisjes die gemaakt zijn voor jullie entertainment, en jij denkt dat je geweten schoon is?"

"Ik noem het liever 'zorgvuldig samengesteld'," probeerde ik haar woede wat te temperen, maar dat hielp niet echt.

"GEMAAKT, Tom, GEMAAKT," schreeuwde ze nu. "Misschien dat Joanna zichzelf voor de gek kon houden, maar jij wist wel beter."

Ik stond op en probeerde zo normaal mogelijk richting de deur te bewegen.

"Ze maken keurige, gehoorzame robots en plakken er gekweekte huid op om het op een echt kind te laten lijken. Dan programmeren ze onze persoonlijkheid en geven ons net genoeg training om over te komen als een kind van 12. En ze instrueren ons wat te zeggen zodat we een maximale kans hebben uitgekozen te worden. Als we er klaar voor zijn sturen ze ons naar de kinderkamer om twee goedgebouwde ouders een uur voor de gek te houden. Precies een uur, want om de kosten van onze batterij te drukken gaan we niet veel langer mee. Ze kunnen ons een grotere batterij geven, maar waarom zouden ze? Dat zou maar verspilling van materiaal zijn. Dus we worden bij het afval gegooid en worden afgevoerd om gerecycled te worden. En dat allemaal VOOR

JULLIE PLEZIER."

"Ik wist niet dat..."

"ONZIN. Je wilde het niet weten. Net als Joanna, alleen was zij beter in het zichzelf voor de gek houden."

Ik was al een paar meter opgeschoven, net genoeg om langs de tafel heen te kijken en een lichaam aan Anna's voeten te zien liggen.

"Joanna?" riep ik. "Wat heb je gedaan, klein..."

Paniek maakte zich van me meester en mijn eerste reflex was naar Joanna toe te rennen, maar de adrenaline dwong me tot voorzichtigheid. Ik wist nog niet eens of het inderdaad Joanna was. Nee, het kon haar niet zijn. Ze zou zo terug komen van het toilet.

Anna legde haar hand op de tafel zodat ik kon zien dat ze een hamer in haar hand hield. Ze keek ernaar alsof ze er zelf verbaasd over was. "De werklui moeten echt oppassen waar ze hun gereedschap laten slingeren."

"Joanna!" riep ik nogmaals en nu herkende ik het lichaam op de grond. Ik voelde sterk de neiging naar haar toe te gaan om te zien of ze nog leefde, maar de dreiging van Anna's hamer hield me tegen.

"Maak je geen zorgen, Tom, ze heeft het nauwelijks gevoeld. En aan het eind van de dag gaan we allemaal een keer dood, toch? Letterlijk, in mijn geval."

"Laat me haar alsjeblieft meenemen, Anna," smeekte ik. "Anders moeten we heroverwegen om jou te kiezen."

"Doe normaal, Tom, je zou gek zijn om mij nog te kiezen. En zelfs als je dat zou doen dan heb je geen baarmoeder meer tot je beschikking. Maar als je haar mee wilt nemen, ga je gang!"

Ze nam een stap terug en ik kwam voorzichtig dichterbij. Ik nam Joanna's slappe lichaam in mijn armen. Haar achterhoofd was nat van het bloed, maar ik kon niet zien of ze nog leefde. Met Joanna in mijn armen liep ik achteruit naar de deur, terwijl ik ervoor zorgde Anna de hele tijd voor me te houden. Met één hand probeerde ik de deurklink maar daar kreeg ik geen beweging in.

"O, Tom, wat ik nog vergeten was: niemand gaat hier levend weg vandaag."

En helaas is er geen beveiliging in deze kamer, dus niemand komt jullie helpen." Anna hield een afstandsbediening omhoog, als om haar woorden kracht bij te zetten, en voor het eerst viel het me op dat er een elektronisch slot op de deur zat.

Ik legde Joanna voorzichtig op de tafel neer en keek rond of er iets was dat ik als wapen kon gebruiken. Het enige dat ik kon bedenken was één van de stoelen, dus ik pakte de dichtstbijzijnde op en hield die voor me. Anna mocht dan een hamer hebben, ze had nog steeds de korte armen van een meisje van twaalf.

"Wat ga je doen Tom? Je kleine meid pijn doen?"

Ze verborg de hamer achter haar rug en keek me aan met puppy-ogen.

Maar ik liet me niet voor de gek houden en gooide de stoel recht in haar gezicht. Ze viel achterover en liet de hamer vallen. Ik pakte hem op en gooide hem opzij naar de andere kant van de kamer. Te laat realiseerde ik me dat ik hem zelf als wapen had kunnen gebruiken. Toen sprong ik bovenop Anna en drukte haar met mijn gewicht tegen de grond. Ik pakte haar armen en probeerde haar in bedwang te houden.

"Ga je gang, Tom, vermoord me. VERMOORD ME!"

Ik pakte haar hoofd vast en ik zweer dat ik haar niets aan wilde doen; ik wilde alleen maar dat ze ophield met praten. Maar er kwam een rode waas voor mijn ogen en ik had mezelf niet meer onder controle.

Ik ramde haar hoofd tegen de grond en ging door totdat ze stil was.

EINDE